

Pēdējoreizi rediģēts 2011.gadā.

Zenta Mauriņa

Zenta Mauriņa (dzimusi 1897.gada 15.decembrī ārsta un pianistes ģimenē Lejasciemā; mirusi 1978.gada 25.aprīlī, Bāzelē) ir latviešu literāri filozofiskās esejas žanra iedibinātāja un izkopēja.

Piecu gadu vecumā pēc bērnu triekas zaudējusi spēju staigāt. Uzaugusi Grobiņas doktorātā. Jau bērnībā labi apguvusi vācu valodu, bet no 1913.- 1915. gadam mācās Liepājas krievu sieviešu ģimnāzijā. Neilgi vadījusi arī savu progimnāziju Grobiņā. 1921.-1923. gadam Latvijas Universitātē studējusi filozofiju, 1923.-1927. baltu filoloģiju. Pēc studiju beigšanas 1927./28.mācību gadam skolotāja Rīgas skolotāju institūtā, no 1928. – lektore Latvijas Tautas universitātē Rīgā un Mūrmuižā. 1929. gadā zināšanas papildinājusi Heidelbergas universitātē.

1944. gadā kopā ar vīru, filozofu Konstantīnu Raudivi izceļojusi uz Vāciju, 1946. gadā – uz Zviedriju, kur 1949.-1963. gadam bija docētāja Upsalas universitātē. No 1965. gada atkal Vācijā, Krocingenē, kur arī apbedīta.

Elzasas akadēmijas goda biedre (1965), Pasaules brīvo latviešu apvienības Tautas balvas laureāte (1969), vairāku Eiropas valstu apbalvojumu saņēmēja.

Radošajā darbā vienlaikus izpaudusies kā latviete un eiropiete, jau dzīves laikā dēvēta kā „eine Frau von europaeischem Format”.

1937.-1940. gadam rediģējusi „Daugavas Gadagrāmatas” literāro pielikumu. Latvijā līdz 1944. gadam publicējusi 19 grāmatu – monogrāfijas par literātiem, eseju krājumus un romānu „Dzīves vilcienā”(1941), daudz rakstu periodikā un tulkojumi; ārpus Latvijas publicēti 20 darbi latviešu un 27 – vācu valodā, un viņas darbu tulkojumi vairākās Eiropas tautu valodās.

Desmit savas dzīves gadus saistījusi ar Mūrmuižas Tautas universitāti. Šai laikā viņa nolasījusi 130 lekcijas muižas ēkā, tagadējā „Pagastmājā”, kuras otrajā stāvā viņa apmetās. Terasē pie ezeriņa Zenta Mauriņa uzrakstījusi daudz savu darbu.